

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně:

DEVĚTSIL servis s.r.o., IČ 291 06 664,
sídlem Purkyňova 3032/15, Jižní Předměstí, 301 00 Plzeň
zastoupena advokátem doc. JUDr. Janem Kocinou, Ph.D.,
sídlem Malá 43/6, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému:

Ministerstvo zdravotnictví
sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 1. 2023, č. j. MZDR 35673/2022-2/OLZP,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 19. 1. 2023, č. j. MZDR 35673/2022-2/OLZP, a rozhodnutí Státního úřadu pro kontrolu léčiv ze dne 13. 4. 2018, č. j. sukl190464/2018, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení 17 817,56 Kč, a to do rukou zástupce žalobkyně doc. JUDr. Jana Kociny, Ph. D., advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Rozhodnutím Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále jen "SÚKL"), ze dne 13. 4. 2018, sp. zn. sukl51772/2016, č.j. sukl190464/2018 (dále také jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), rozhodl SÚKL tak, že shledal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o léčivech“), kterého se žalobkyně dopustila jednáním popsaným v napadeném rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Současně byla žalobkyni uložena pokuta v souladu s § 107 odst. 1 písm. e) zákona o léčivech ve výši 750 000 Kč a byla jí uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně o stanovení výše pokuty tak, že pokutu snížil na 550 000 Kč, a ve zbytku odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně v podané žalobě namítá, že se o napadeném rozhodnutí dozvěděla až dne 6. 3. 2023, kdy jí bylo předáno zástupcem žalobkyně. Ten však žalobkyni zastupoval pouze v řízení o kasační stížnosti a napadené rozhodnutí tak mělo být doručováno přímo žalobkyni do datové schránky, nikoliv jejímu zástupci. Žalobkyně má za to, že s ohledem na to, že se s napadeným rozhodnutím seznámila až dne 6. 3. 2023, je jednání popsané v rozhodnutí promlčeno (nejpozději ke dni 27. 2. 2023). Proto je dle názoru žalobkyně na místě napadené rozhodnutí zrušit.
4. Žalobkyně považuje rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za nezákonné a nepřezkoumatelné, protože se oba orgány dopustily nesprávného právního posouzení věci. Dále má za to, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s tvrzeními a námitkami žalobkyně.
5. Žalobkyně poukazuje na to, že v projednávané věci již jednou rozhodoval Nejvyšší správní soud, který ve svém rozhodnutí ze dne 28. 11. 2022, č. j. 10 As 52/2021-144, uvedl, že v původním rozhodnutí žalovaného nebylo zřejmé, že by se žalobkyně měla dopustit pokračujícího správního deliktu. Napadené rozhodnutí pak mění toliko výši ukládané pokuty, nicméně nemění samotný výrok rozhodnutí, ve kterém absentuje výslovné uvedení, že se jedná o pokračující správní delikt. Z výroku rozhodnutí žalovaného tedy není zřejmé, zda se jedná o pokračující delikt či nikoliv, přestože dle své rozhodovací praxe by již žalovaný měl tuto skutečnost vědět a napravit. Z toho důvodu považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za vadné a nepřezkoumatelné.
6. Žalobkyně dále namítá **vadnost posouzení jednotného záměru žalobkyně**. Uvádí, že nejsou splněny podmínky pro to, aby byla žalobkyně uznána vinnou za pokračování v deliktním jednání, neboť v daném případě nebyl jednotný záměr žalobkyně naplněn. Má za to, že její

jednání má být posouzeno jako opakování přestupku, ne jako pokračování v přestupku, protože přestupky nejsou vedeny jednotným záměrem. Dodává, že jednotný záměr nebyl předmětem dokazování ve správním řízení, a proto nemůže žalovaný svým výkladem a nepodloženými domněnkami jednotný záměr žalobkyně prokázat až v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

7. Žalobkyně uvádí, že žalovaný pouze dovozuje, že se muselo jednat o jednotný záměr žalobkyně, jelikož k útokům docházelo v krátké časové souvislosti. K tomu žalobkyně odkazuje na rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008-67, a ze dne 14. 6. 2019, č. j. 6 As 379/2018-40. Dodává, že žalobkyně neměla žádný úmysl (ani nepřímý) jednat protiprávně, a proto u jejího jednání nelze zkoumat jednotný záměr, který není dán a z povahy věci se tak nemůže jednat o pokračující delikt. K tomu odkazuje na rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2019, č. j. 10 As 96/2018-59.
8. Dále žalobkyně namítá **nedostatečné posouzení zániku odpovědnosti žalobkyně za přestupky**. Uvádí, že protože se nejedná o pokračující přestupek, není zřejmé, od kterého dne plyne objektivní pětiletá lhůta pro zánik odpovědnosti žalobkyně za jednotlivé přestupky. Dle názoru žalobkyně je potřeba zabývat se otázkou zániku odpovědnosti žalobkyně za přestupek ve vztahu ke každému skutku, který je součástí souběhu (opakování) přestupků, což žádný ze správních orgánů neučinil. Žalobkyně má za to, že k zániku její odpovědnosti došlo uplynutím 5 let od spáchání každého jednotlivého přestupku, který je součástí souběhu, kdy lhůta začala plynout ode dne následujícího po dni realizace každé jednotlivé dílčí dodávky léčivých přípravků, a proto odpovědnost žalobkyně v plném rozsahu zanikla. V té souvislosti odkazuje na nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20.
9. Žalobkyně dále namítá **promlčení jednání**. Uvádí, že žalovaný dovozuje, že k promlčení dojde až 27. 2. 2023, a vzhledem k tomu, že bude nutné napadené rozhodnutí zrušit, bude na místě věc vrátit k dalšímu jednání a rozhodnout o promlčení, jelikož promlčecí lhůta nebeží až okamžikem podání žaloby.
10. Žalobkyně dále namítá **uložení sankce dle neaktuálních podkladů**. Má za to, že závěr správního orgánu I. stupně o tom, že uložená pokuta odpovídá jeho rozhodovací praxi v obdobných případech, je nepřezkoumatelný a neodůvodněný. Ve věci tak dle názoru žalobkyně došlo k porušení zásady objektivity při ukládání správní sankce. Upozorňuje také na to, že žalovaný hodnotil finanční situaci žalobkyně z roku 2020 a 2021, přičemž o sankci rozhodoval až dne 19. 1. 2023 a neobstaral si aktuální podklady podstatné pro posouzení výše ukládané sankce. Rozhodnutí je proto v částí týkající se výše sankce nepřezkoumatelné. K tomu žalobkyně odkazuje na závěry rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133. Reflektovat by správní orgán měl dle názoru žalobkyně také delší časový úsek od jednotlivých jednání.
11. Dále žalobkyně namítá **nesprávné právní posouzení, zejména pokud jde o pojem „lékárna“**. Vysvětluje, že nesprávné posouzení spočívá v tom, že se žalobkyně nedopustila distribuce léčivých přípravků, protože podle § 82 odst. 4 zákona o léčivech je oprávněna poskytovat léčivé přípravky jiné lékárně, přičemž takové poskytování a odebírání léčivých přípravků mezi lékárnami se nepovažuje za distribuci. Dodává, že žádné ustanovení zákona o léčivech nepovažuje tuto činnost žalobkyně za nedovolenou, naopak, výslovně tuto činnost dovoluje a nepovažuje ji za distribuci.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

12. Žalobkyně dále uvádí, že se jedná o zákonnou výjimku § 82 odst. 4 zákona o léčivech, přičemž SÚKL i žalobce měl ve správním řízení posuzovat toliko to, zda jsou splněny podmínky pro distribuci dle uvedené výjimky. Žalobkyně má za to, že žalovaný nesprávně dovozuje, že zahraniční lékárna ve Slovenské republice není lékárnou, spadající pod uvedenou výjimku. Dodává, že žalovaný se snaží výkladem zaplnit mezeru v zákoně, který jednoznačně nedefinuje pojem lékárna. Absence přesného pojmosloví však nemůže jít k tíži žalobkyně, resp. pokud existuje rozpor ve výkladu právní normy v rámci veřejného práva, je nutné použít výklad, který je pro adresáta těchto povinností mírnější (*in dubio pro libertate*). K tomu odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06.
13. Žalobkyně navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uložil žalovanému nahradit žalobci náklady řízení.
14. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě nejprve shrnuje průběh správního řízení. K námitce týkající se vadného doručování napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že zástupce žalobkyně (doc. JUDr. Jan Kocina, Ph.D.) zastupuje mateřskou společnost žalobkyně (společnost DEVĚTSIL JST) v soudních i správních řízeních a v současnosti také zastupuje žalobkyni v řízení před soudem. Žalovaný má s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 23 Cdo 2926/2009, za to, že přestože nebyl zástupce žalobkyně zmocněn procesní plnou mocí k celému správnímu řízení a napadené rozhodnutí mělo být doručeno žalobkyni, byla žalobkyně doc. Kocinou zastoupena pro účely kasační stížnosti, tento navíc zastupuje mateřskou společnost žalobkyně a žalobkyně tak měla možnost být obeznámena o napadeném rozhodnutí doc. Kocinou bezprostředně po jeho doručení do datové schránky dne 19. 1. 2023. Tvzení o pozdějším seznámení se s rozhodnutím považuje žalovaný za účelové. Žalovaný dodává, že zástupce měl dle etického kodexu ČAK povinnost žalobkyni s doručeným rozhodnutím seznámit. Doručení napadeného rozhodnutí dle názoru žalovaného dokládá i samotné podání správní žaloby.
15. K námitce týkající se nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný potvrzuje, že neupravil výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, k čemuž došlo lidskou chybou při finalizaci rozhodnutí a změna výroku byla vymazána. Poukazuje nicméně na to, že z obsahu napadeného rozhodnutí (konkrétně str. 11) je zřejmé, že věc byla vyhodnocena a odůvodněna jako správní delikt ve formě pokračování. Žalovaný nespatřuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost a doplňuje odkaz na judikaturu, konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10 As 189/2014-46, ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 16/2010-105, ze dne 28. 7. 2010, č. j. 5 Afs 89/2009-120, a ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72.
16. K námitce nenaplnění jednotného záměru žalobkyně žalovaný odkazuje mimo jiné na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kterým rozhodl o kasační stížnosti žalobkyně, a uvádí, že není rozhodné, jakým způsobem k jednání zakládajícímu delikt došlo, protože rozhodný je následek, za který právnická osoba odpovídá, tj. odpovídá za nepovolenou distribuci. V té souvislosti odkazuje také na rozhodnutí NSS ze dne 9. 2. 2011, č. j. 1 As 112/2010-52. Uzavírá, že k vyvození odpovědnosti právnické osoby postačuje fakt, že porušila právní povinnosti uložené jí jako právnické osobě. Pokud tedy žalobkyně poskytovala léčivé přípravky lékárně sídlící na Slovensku, jednala tak opakovaně se stejným záměrem, a to v rozporu se zákonem o léčivech, a tedy její jednání vykazovalo společný záměr a SÚKL ani žalovaný nemuseli prokazovat úmysl žalobkyně.

17. K námitce promlčení jednání žalovaný uvádí, že v souladu s § 112 odst. 4 přestupkového zákona bylo správní řízení vedeno podle právních předpisů účinných v době spáchání správního deliktu. Podle § 109 odst. 3 zákona o léčivech, ve znění účinném do 30. 6. 2017, platilo, že: *Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do 2 let, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.* Žalovaný vysvětluje, že zákon stanoví promlčecí dobu na 5 let ode dne, kdy byl správní delikt spáchán a musí o něm být v té době pravomocně rozhodnuto, a subjektivní dobu promlčení vázanou na zahájení řízení o správním deliktu správním orgánem, kdy orgán musí zahájit řízení o správním deliktu do 2 let ode dne, kdy se o správním deliktu dozvěděl. Odpovědnost za správní delikt pak zanikne uplynutím kterékoli z uvedených lhůt. Odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 As 86/2020-46, kde NSS tento názor potvrdil.
18. Žalovaný dále vysvětluje, že pro běh subjektivní promlčecí doby je stěžejní skutečnost, že dne 24. 9. 2015 provedl SÚKL u žalobkyně kontrolu, čímž počala běžet subjektivní doba promlčení, kdy měl SÚKL do 2 let zahájit řízení o přestupku. Dne 7. 3. 2016 vydal SÚKL příkaz, který byl současně prvním úkonem v řízení a tím byla dodržela subjektivní lhůta 2 let. K uplynutí objektivní promlčecí doby by došlo u přestupku uvedeném ve výroku I. napadeného rozhodnutí dne 28. 5. 2020. Dne 16. 1. 2020 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného, které nabylo právní moci dne 22. 1. 2020, žaloba byla podána dne 28. 2. 2020. Žalovaný poukazuje na to, že podle § 41 s. ř. s. po dobu řízení před soudem neběží lhůta pro zánik odpovědnosti, tj. až do dne nabytí právní moci rozhodnutí ve věci. K nabytí právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu došlo dne 29. 11. 2022.
19. Žalovaný dále uvádí, že zbývajících 90 dní, které představují část nevyčerpané lhůty, začalo běžet den po nabytí právní moci rozsudku NSS, tj. dnem 30. 11. 2022. Napadené rozhodnutí bylo vydáno a doručeno žalobkyni dne 19. 1. 2023, tj. 50. den po nabytí právní moci rozsudku NSS. Žalovaný tak doručil napadené rozhodnutí ve lhůtě, kdy ještě nedošlo k zániku odpovědnosti za správní delikt, který žalobkyně spáchala ve formě pokračování.
20. K námitce týkající se uložení sankce dle neaktuálních podkladů žalovaný uvádí, že vycházel v napadeném rozhodnutí z posledních účetních závěrek, které měla žalobkyně založeny ve sbírce listin obchodního rejstříku, a to z účetní závěrky za rok 2020 a 2021. K účelu uložení sankce a jejímu stanovení odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, a také na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2018, sp. zn. 9 Ad 20/2015. Uvádí, že ani kdyby byl účastník ve ztrátě, neznamená to automaticky, že je pro něj pokuta likvidační a je potřeba ji snížit. Žalovaný shrnuje, že na základě veřejně dostupných informací snížil výši pokuty o 200 000 Kč, kdy nově představuje 2,75 % horní hranice sazby, kterou lze uložit. Uzavírá, že pokuta reflektuje typovou závažnost správního deliktu, který byl spáchán, a zachovává si preventivní i represivní charakter.
21. K námitce nesprávného právního posouzení věci žalovaný poukazuje na judikaturu Městského soudu v Praze, který již v obdobných případech opakovaně dospěl k závěru, že zahraniční lékárna není lékárnou ve smyslu zákona o léčivech (rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2022, č. j. 8 Ad 14/2019-117, ze dne 9. 11. 2022, č. j. 9 A 137/2020-53, ze dne 20. 4. 2021, č. j. 11 Ad 11/2020-91, ze dne 14. 1. 2021, č. j. 11 Ad 3/2020-64, a ze dne 15. 12. 2020, č. j. 11 Ad 9/2020-93, a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 52/2021-144).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

22. K námitce týkající se zásady *in dubio pro libertate* žalovaný uvádí, že správní soudy ve výše vyjmenovaných rozhodnutích neshledaly právní úpravu § 82 odst. 4 zákona o léčivech, ve znění účinném v době spáchání přestupku, za neurčitou. Žalovaný má za to, že skutečnost, že zde není prostor pro dvojí výklad § 82 odst. 4 zákona o léčivech, a tedy pro uplatnění zásady *in dubio pro libertate*, již byla definitivně vyřešena Nejvyšším správním soudem a Městský soud v Praze je názorem Nejvyššího správního soudu vázán.
23. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
25. Při jednání konaném dne 23. 10. 2023 žalobkyně odkázala na svá písemná podání. Zdůraznila, že ani k dnešnímu dni jí nebylo napadené rozhodnutí řádně doručeno, přičemž nesouhlasí s argumentací žalovaného týkající se doručení rozhodnutí prostřednictvím bývalého zástupce žalobkyně. Má za to, že pokud nebude prokázáno, že k doručení došlo dříve než 6. 3. 2023, je na místě rozhodnutí posoudit jako nezákonné, protože bylo rozhodnuto o návrhu, který byl promlčen. Žalovaný odkázal na své písemné vyjádření k žalobě. Strany při jednání nevznesly důkazní návrhy.
26. Žaloba je důvodná.
27. Podle § 82 odst. 4 zákona o léčivech ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu, *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 2 let, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.*
28. Podle § 41 s. ř. s., *stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen "správní delikt") lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. To platí obdobně o lhůtách pro zánik práva ve věcech daní, cel, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo rezervních fondů organizačních složek státu, rozpočtů územních samosprávných celků, nebo státních fondů nebo Národního fondu, a o promlčecích dobách ve věci náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci podle zvláštního zákona.*
29. Soud poukazuje na to, že ve věci již jednou rozhodoval Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 28. 11. 2022, č. j. 10 As 52/2021-144, zrušil původní rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2021, č. j. 11 Ad 3/2020-64, a zrušil také původní napadené rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud zavázal žalovaného, aby v dalším řízení:
- 1) vyjasnil, zda protiprávní jednání hodnotil jako souběh správních deliktů, nebo jako pokračování ve správním deliktu,
 - 2) v návaznosti na to hodnotil prekluzi,
 - 3) vyjasnil právní posouzení a v té souvislosti výši pokuty.

30. Žalovaný se v bodě IV. napadeného rozhodnutí podrobně zabýval hodnocením podmínek pro kvalifikaci předmětného skutku jako pokračování ve správním deliktu (posuzoval podmínku stejné skutkové podstaty, časové souvislosti a souvislosti v předmětu útoku, stejného nebo obdobného způsobu provedení i jednotného záměru pachatele).
31. Soud konstatuje, že ačkoliv žalovaný neopravil výrok rozhodnutí I. stupně tak, aby v něm bylo uvedeno, že se jedná o pokračování ve správním deliktu, z odůvodnění napadeného rozhodnutí toto jeho posouzení bez pochybností vyplývá a odůvodnění jeho závěru je přezkoumatelné a dostačující. Ačkoliv tedy žalovaný neopravil výrok (zřejmě administrativním nedopatřením, protože v odůvodnění se o opravě výroku sám zmiňuje), nezakládá tato vada sama o sobě nezákonnost napadeného rozhodnutí.
32. Lze tedy souhlasit se žalovaným, že v projednávaném případě se jedná o pokračování ve správním deliktu a promlčecí (prekluzivní) lhůta začala běžet ode dne následujícího po spáchání posledního dílčího útoku.
33. Úvodem je potřeba konstatovat, že početná judikatura Ústavního soudu a následně i Nejvyššího správního soudu nabádá, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je povinností soudu přihlížet z úřední povinnosti k prekluzi, a to i v případě, že ji žalobce nevytkl v žalobním bodu vůbec, nebo tak učinil až po lhůtě pro podání žaloby (v podrobnostech viz např. nález ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07, nález Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, nález Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2009, sp. zn. III. ÚS 1463/07, nález Ústavního soudu ze dne 6. 5. 2009, sp. zn. I. ÚS 1419/07, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, čj. 7 As 11/2010, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2014, čj. 6 Ads 83/2013-103, atd.).
34. V projednávaném případě vyplývají prekluzivní lhůty z § 109 odst. 3 zákona o léčivech, ve kterém je stanovena subjektivní lhůta 2 roky pro zahájení řízení a objektivní lhůta 5 let pro vydání rozhodnutí. Nutnost aplikace této úpravy potvrdil i Nejvyšší správní soud ve svém výše zmíněném rozsudku ze dne 28. 11. 2022, č. j. 10 As 52/2021-144. Názorem Nejvyššího správního soudu v této věci je Městský soud v Praze vázán.
35. Objektivní lhůta 5 let, která začala běžet od spáchání posledního dílčího útoku pokračujícího správního deliktu, by za běžného běhu událostí skončila dne 27. 5. 2020. Podle § 41 s. ř. s. se však tato lhůta staví po dobu probíhajícího soudního řízení. V projednávaném případě tak došlo ke stavění lhůty
 - od 28. 2. 2020 (podání první žaloby) do 16. 2. 2021 (právní moc rozsudku č. j. 11 Ad 3/2020-64), tj. na 354 dnů (tj. 11 měsíců a 17 dní),
 - a od 22. 2. 2021 (podání kasační stížnosti) do 29. 11. 2022 (právní moc rozsudku č. j. 10 As 52/2021-144), tj. na 645 dnů (tj. 1 rok 9 měsíců a 7 dní).
36. Celkem tedy lhůta neběžela po dobu 2 let 8 měsíců a 24 dní a její konec se tak posunul na 20. 2. 2023. Koncem této lhůty tedy došlo k prekluzi projednávaného přestupku (správního deliktu). Napadené rozhodnutí bylo sice vydáno dne 19. 1. 2023, nicméně žalobkyně namítala, že jí nebylo řádně doručeno. V projednávané věci žalovaný netvrdil a neprokázal, že by žalobkyni napadené rozhodnutí doručil dříve, než s ním byla seznámena prostřednictvím svého bývalého zástupce dne 6. 3. 2023.
37. Z rozsudku NSS ze dne 15. 12. 2005, čj. 3 As 57/2004-39 vyplývá, že: *„Lhůta stanovená k projednání přestupku je prekluzivní. Nepřichází proto v úvahu její přerušování nebo stavení s těmi*
Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

právními důsledky, že by se o dobu, po kterou nebylo možné z důvodů správním orgánem nezaviněných v řízení pokračovat, tato lhůta prodlužovala. Ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci. Správní orgán musí k prekluzi přiblížit v úřední povinnosti, a není proto třeba, aby ji pachatel namítal.“

38. Podle § 73 odst. 1 správního řádu, *nestanoví-li tento zákon jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání.*
39. Z výše uvedeného je zřejmé, že nebylo-li napadené rozhodnutí žalobkyni řádně doručeno (oznámeno), nemohlo nabýt právní moci. K prekluzi tak došlo koncem lhůty prodloužené postupem výše uvedeným, tedy ke dni 20. 2. 2023. Bylo-li rozhodnutí žalobkyni oznámeno až dne 6. 3. 2023, byl již v té době projednáváný přestupek (správní delikt) prekludován.
40. Vzhledem k tomu, že již před podáním žaloby došlo k prekluzi přestupku (správního deliktu), nezbylo soudu než zrušit rozhodnutí obou stupňů s tím, že žalobkyně již nemůže být postižena za své jednání.
41. S ohledem na výše uvedené již není na místě zabývat se dalšími žalobními námitkami.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto zrušil napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
43. V dalším řízení je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku. S ohledem na to, že projednáváný přestupek (správní delikt) je prekludován, nemůže již správní orgán žalobkyni za předmětné jednání postihnout.
44. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud proto přiznal žalobkyni, jež byla v řízení zcela úspěšná, nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 17 817,56 Kč.
45. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 3 000 Kč a nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč, tj. 3 100 Kč za každý ze tří úkonů uvedených v § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a účast u jednání dne 23. 10. 2023) a paušální náhrada za 3 úkony právní služby po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu.
46. Náklady dále sestávají z cestovného zástupce žalobkyně k jednání konanému dne 23. 10. 2023. Celková vzdálenost Plzeň – Praha a zpět činí 200 km. Zástupce žalobkyně k cestě užil automobil s průměrnou spotřebou 5,9 l motorové nafty na 100 km. Cestovní výdaje za uvedenou cestu představují součet náhrady za spotřebované pohonné hmoty a základní náhrady (amortizace). V § 4 písm. c) vyhlášky č. 467/2022 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad pro rok 2023, ve znění

pozdějších předpisů, je stanovena průměrná cena motorové nafty na 34,40 Kč/l a v § 1 písm. b) této vyhlášky je stanovena základní náhrada (amortizace) ve výši 5,20 Kč/1 km. Celkem tedy náklady na cestu činí 1 445,92 Kč. Součástí nákladů je dále náhrada za promeškaný čas ve výši 6 započatých půlhodin po 100 Kč (§ 14 odst. 3 advokátního tarifu), tedy celkem 600 Kč.

47. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. odměna za zastupování o 21 % z částky 12 245,92 Kč, tedy o 2 571,64 Kč.
48. Pro úplnost soud dodává, že žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů za úkon spočívající v doplnění žaloby ze dne 17. 10. 2023, protože toto podání neobsahuje žádné nové a pro řízení rozhodující informace a takový náklad nelze považovat za důvodně vynaložený.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. října 2023

Milan Tauber v. r.
předseda senátu